

ปัญหาของการทำให้คุณลักษณะเป็นสิ่งเฉพาะ

ปัญหาของทอม 'สิ่งเฉพาะนามธรรม'

ข้อคัดค้านนี้พบได้ในงานของ จอร์จ เอ็ดเวิร์ด มัวร์ (George Edward Moore) ซึ่งได้แสดงทัศนะที่ไม่เห็นด้วยต่อทฤษฎีสิ่งเฉพาะนามธรรมของสเตาท์ในบทความ "Are the Characteristics of Particular Things Universal or Particular?" (1923-ในที่นี้อ้างอิงจากที่ตีพิมพ์อีกครั้งในปี 1971) ในงานชิ้นนี้มีการแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนแรกเป็นข้อคัดค้านของมัวร์และตอนหลังเป็นการโต้แย้งกลับของสเตาท์ แม้ว่างานวิจัยชิ้นนี้จะมุ่งพิจารณาทฤษฎีโทรปแบบกลุ่มคุณลักษณะซึ่งวิลเลียมส์ก็ได้มีการปรับปรุงทฤษฎีให้รัดกุมยิ่งขึ้นภายหลังจากการถกเถียงของมัวร์และสเตาท์แล้วก็ตาม ข้อโต้แย้งที่มัวร์ยกขึ้นมานั้นก็ยังคงมีความน่าสนใจอยู่มาก และด้วยเหตุผลที่ว่าแนวคิดหลักของสเตาท์และวิลเลียมส์ก็เป็นแนวคิดเดียวกัน คือแนวทางของทฤษฎีโทรปแบบกลุ่มคุณลักษณะ ข้อคัดค้านของมัวร์จึงเป็นการโต้แย้งทฤษฎีดังกล่าวโดยตรง เราจึงควรจะได้พิจารณาว่าเมื่อ 80 ปีมาแล้วที่สเตาท์ได้เสนอ 'The Nature of Universals and Propositions' (1921) นั้น นักปรัชญาร่วมสมัยนั้นอย่างมัวร์ จะมีจุดโต้แย้งโดยอิงแนวคิดอะไรเป็นหลัก แตกต่างจากสมัยปัจจุบันมากน้อยเพียงใด

เราจะพบว่ายุคต้นศตวรรษที่ 20 ที่ปฏิฐานนิยมเชิงตรรก (Logical Positivism) และ ขบวนการภาษาวิเคราะห์ (Analytic Philosophy) กำลังทรงอิทธิพลอย่างมากอยู่นั้น การวิเคราะห์ปัญหาทางปรัชญาที่การทำความเข้าใจคำและความหมายที่ใช้ในทฤษฎีนั้นได้รับความสนใจที่จะมีการตรวจสอบอย่างจริงจัง การโต้แย้งที่มีต่อทฤษฎีโทรปก็เช่นกัน มัวร์มุ่งความสนใจไปที่คำพื้นฐานที่อยู่ในทฤษฎี มัวร์กล่าวว่าสิ่งที่เราต้องทำก็คือ ดูว่านักทฤษฎีกำลังเสนอมุมมองอะไรจากการใช้คำต่างๆ เหล่านั้น เราจะไม่เข้าใจความหมายของคำตามที่เราคิดเองว่าเราควรเข้าใจเช่นนั้น แต่จะดูจากบริบทของทฤษฎีแล้วตัดสินว่ามุมมองเช่นนั้นถูกหรือผิด การโต้แย้งของมัวร์แบ่งได้เป็น 2 ส่วนคือ 1. ความหมายของ 'สิ่งเฉพาะ' กับ 'คุณสมบัติ' 2. เหตุผลในการกล่าวว่าคุณลักษณะเป็นสิ่งเฉพาะ

1. ความหมายของ 'สิ่งเฉพาะ' กับ 'คุณสมบัติ'

มัวร์ยกข้อความที่สำคัญที่สุดในทฤษฎีของสเตาท์มาพิจารณานั้นก็คือข้อความที่ว่า 'ทุกๆ คุณสมบัติซึ่งเป็นคุณสมบัติให้กับสิ่งรูปธรรมไม่ว่าจะเป็นสิ่งกายภาพหรือปัจเจกบุคคลนั้น เป็นสิ่งเฉพาะไม่ใช่สิ่งสากล' มัวร์พบว่ามีจุดให้ตรวจสอบอยู่ 2 ประการคือ ประการแรกสเตาท์ใช้ 'เป็นสิ่งเฉพาะ' หมายถึงอะไรกันแน่ และประการที่สอง เทอม 'คุณสมบัติ' นั้นสเตาท์มีการใช้อย่างไร (Moore & Stout, 1971:167-168) คำว่าคุณสมบัติในที่นี้ แผลมาจากคำเดิมในงานเขียนคือ character ซึ่งต่างจากความนิยมใช้ในปัจจุบัณที่เลือกใช้คำว่า property อย่างไรก็ตามในบริบทนี้ก็เป็นคำที่มีความหมายเดียวกัน ผู้เขียนจึงเลือกใช้คำแปลคำเดียวกัน

การตีความทฤษฎีโทรปที่มัวร์ทำก็คือ ดูที่การเสนอว่าคุณสมบัติของสิ่งใดๆ ก็เป็นสิ่งเฉพาะหรือเป็นโทรปนั้น ก็คือการพูดว่า คุณสมบัติเฉพาะอันหนึ่งก็อยู่เฉพาะที่สิ่งรูปธรรมที่มันเป็นคุณสมบัติให้ ดังนั้นคุณสมบัติเป็นสิ่งเฉพาะก็หมายความว่า เป็นคุณสมบัติให้กับสิ่งเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น จะไปเป็นคุณสมบัติให้สิ่งอื่นๆ ไม่ได้ (the term 'character' is particular is characterizes one thing only.. no such entity characterizes more than one thing) (Moore&Stout,1971:168) มัวร์เห็นว่าเป็นการอ้างเหตุผลที่ผิด ทั้งนี้เพราะเมื่อกล่าวว่า 'P เป็นสิ่งเฉพาะ' นี้ก็ไม่ได้บ่งชี้ไปด้วยว่า 'P เป็นคุณสมบัติให้กับสิ่งเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น' อีกประการหนึ่งสิ่งที่ 'เป็นสิ่งเฉพาะ' นั้นก็มีความหมายอย่างที่ยอมรับกันอยู่แล้วว่าเป็นคำเหมือนของ 'สิ่งรูปธรรม' ดังนั้นถ้ากล่าวว่าทุกๆ คุณสมบัติของสิ่งรูปธรรมเป็นสิ่งเฉพาะก็เท่ากับกล่าวว่า ทุกๆ คุณสมบัติของสิ่งรูปธรรมเป็นสิ่งรูปธรรม ตรงนี้จะเกิดความขัดแย้งขึ้นทันทีเพราะสิ่งรูปธรรมอย่างใดตัวหนึ่งนั้นเป็นทั้งสิ่งเฉพาะและสาระด้วย เราอาจจะบอกว่า การเป็นสิ่งที่ใช้วางของ' หรือ 'การเป็นโต๊ะ' เป็นคุณสมบัติของโต๊ะตัวนี้ ก็เพราะเป็นสิ่งที่ใช้เป็นภาคแสดง(predicate) เมื่อเราพูดถึงโต๊ะ แต่เราจะไม่บอกว่าโต๊ะตัวนี้ไปเป็นภาคแสดงให้สิ่งใดๆ ได้เพราะคุณสมบัติกับสาระต่างกันอย่างชัดเจนที่ว่า คุณสมบัตินั้นเป็นภาคแสดงให้กับสิ่งรูปธรรมได้ ในขณะที่สาระไม่สามารถทำเช่นนั้น ข้อความที่ว่าคุณสมบัติของสิ่งรูปธรรมเป็นสิ่งรูปธรรมจึงเป็นข้อความที่ขัดแย้งในตัวเองเพราะเท่ากับพูดว่าคุณสมบัติของสิ่งรูปธรรมเป็นสาระ

ประการที่สอง เทอม 'คุณสมบัติ' นั้นทฤษฎีโทรปใช้ในความหมายใด ถ้าคุณสมบัติหนึ่งเป็นสิ่งเฉพาะที่เป็นภาคแสดงให้กับสิ่งรูปธรรมเพียงสิ่งเดียวนั้น คุณสมบัติ 'มีสีแดง' ก็ไม่สามารถปรากฏในสิ่งอื่นมากกว่าหนึ่งสิ่งพร้อมๆ กันได้ ดังนั้น ข้อความ 'ทั้ง A และ B มีสีแดง' ก็

คงไม่เป็นที่ยอมรับโดยทฤษฎีโทรปเช่นนั้นหรือ อย่างไรก็ตามก็มิควรเข้าใจว่านักทฤษฎีโทรปไม่ได้ต้องการที่จะกล่าวเช่นนั้น การตีความดังกล่าวยังไม่ตรงกับที่ทฤษฎีโทรปเสนอ 'A มีสีแดง' และ 'B มีสีแดง' สามารถเป็นข้อความที่จริงได้ ความหมายของ 'คุณสมบัติเป็นสิ่งเฉพาะ' นั้น ทฤษฎีโทรปให้ความหมายเช่นนี้มากกว่าคือ 'ถ้า A และ B เป็นสิ่งรูปธรรมสองสิ่งที่แตกต่างกัน ทุกๆ คุณสมบัติซึ่งเป็นของ A ก็เป็นของ A เท่านั้น และทุกคุณสมบัติที่เป็นของ B ก็เป็นของ B เท่านั้น' แต่การกล่าวเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร มัวร์เห็นว่าตีความได้ 2 ประการคือ (1) 'A มีสีแดง' และ 'B มีสีแดง' เป็นข้อความที่จริงทั้งคู่ แต่ความหมายของ 'มีสีแดง' ในที่หนึ่งก็ต่างจากอีกที่หนึ่ง หรือ (2) นักทฤษฎีโทรปอาจต้องการให้คำว่า 'คุณสมบัติ' มีความหมายที่ต่างออกไป ดังนั้นถ้ากล่าวว่าสิ่งที่อยู่ในภาคแสดงของ 'A มีสีแดง' เป็นสิ่งเดียวกันกับที่อยู่ในภาคแสดงของ 'B มีสีแดง' แสดงว่าสิ่งนั้นไม่ใช่คุณสมบัติ มัวร์แสดงให้เห็นว่าทั้งสองความหมายนี้เป็นเท็จ กล่าวคือ ถ้าเรากำลังพิจารณา A และ B แล้วเราบอกว่าเรารู้สีแดงที่อยู่เฉพาะใน A กับสีแดงที่อยู่เฉพาะใน B ก็เท่ากับบอกว่ามีสีแดง 2 อย่างที่เรากำลังรับรู้อยู่ คือ R_1 และ R_2 สมมติว่า A มี R_1 และ B มี R_2 จึงทำให้เราบอกได้ว่าคุณสมบัติ 'มีสีแดง' ใน 'A มีสีแดง' ต่างจาก 'B มีสีแดง' เป็นการพูดที่ถูกต้อง แต่มัวร์เห็นว่าผิด ทั้งนี้เพราะการพูดว่าสิ่งหนึ่งมีสีแดงไม่ใช่การพูดถึงสีแดงเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นเมื่อพูดถึง A ว่า 'มีสีแดง' เราไม่ได้กำลังบอกว่า 'แดง' เป็นชื่อของ R_1 แต่เราหมายถึงว่า A มีคุณสมบัติที่มาจากชนิด P ดังนั้น 'A มีสีแดง' และ 'B มีสีแดง' จึงเท่ากับพูดถึงสิ่งเดียวกัน เพราะ 'มีสีแดง' ก็เท่ากับ 'มีคุณสมบัติหนึ่งของชนิด P' (Moore & Stout, 1971 : 171)

การบอกว่า 'A มี R_1 ' อาจสร้างความขัดแย้งได้ด้วย เช่นเราพบว่าที่ A มีสีแดงนั้นเป็นสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ต ดังนั้น R_1 จึงบ่งถึงทั้งสีแดงและสีดอกสคาร์เล็ตไปพร้อมกัน นี่เท่ากับว่าสีแดงและสีดอกสคาร์เล็ตเป็นสิ่งเดียวกัน ทั้งๆที่มันเป็นคนละความหมาย จึงเป็นความขัดแย้ง มัวร์จึงสรุปว่าความหมายในแบบ (1) เป็นเท็จทั้งนี้เพราะทฤษฎีโทรปไม่ยอมรับว่า 'มีสีแดง' จะไปเป็นคุณสมบัติให้สิ่งอื่นใดมากกว่าหนึ่งสิ่งได้ และกล่าวได้ว่าความหมายที่ (2) ก็เป็นเท็จด้วยเพราะถ้าเราปฏิเสธข้อความ 'ทุกๆ คุณสมบัติของสิ่งรูปธรรมเป็นสิ่งเฉพาะ' ก็ต้องปฏิเสธความหมายของ 'คุณสมบัติ' ในการใช้ว่าเป็น 'สิ่งเฉพาะ' ไปด้วย จึงกล่าวได้ว่าทฤษฎีโทรปให้ความหมาย 'คุณสมบัติ' ในทางที่ไม่ถูกต้อง

ก่อนที่จะไปพิจารณาข้อโต้แย้งต่อไปของมัวร์ เราควรตรวจสอบการตีความทฤษฎีโทรปของมัวร์นี้ก่อนว่าสมเหตุสมผลหรือไม่ ในประการแรกจะเห็นได้ว่า จุดโต้แย้งที่สำคัญคือ

มัวร์เห็นว่า การพูดว่าคุณสมบัติเป็นสิ่งเฉพาะนั้นเป็นความขัดแย้งเพราะเท่ากับกล่าวว่า คุณสมบัติเป็นสิ่งรูปธรรมเป็นสาระซึ่งไม่อาจยอมรับได้ ถ้าเรายอมรับว่ามัวร์ตีความถูกต้องก็จะมีทางเป็นไปได้ที่จะมีโทรปซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นสิ่งเฉพาะและนามธรรมในเวลาเดียวกัน แต่เมื่อตรวจสอบในทฤษฎีโทรปอย่างสเตาท์เสนอนั้น จะเห็นได้ว่าคำว่า 'สิ่งเฉพาะ' ไม่ได้มีความหมายอย่างเดียวกับ 'สิ่งรูปธรรม' แต่อย่างใด จริงอยู่ที่ความเข้าใจในปรัชญาแต่เดิมถือว่าสิ่งเฉพาะอย่างปากกาต๋ามนี้ ดอกกุหลาบดอกนั้น เป็นสิ่งรูปธรรม แต่ทฤษฎีโทรปกำลังเสนอว่า สีขาวของปากกาต๋ามนี้ สีแดงของกุหลาบดอกนั้น ก็เป็นสิ่งเฉพาะด้วย ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่สิ่งรูปธรรม คำว่า 'สิ่งเฉพาะ' จึงมีความหมายกว้างขึ้นกว่าที่เคยเข้าใจกันมา การโต้แย้งของมัวร์จึงเห็นได้ว่ามีจุดเริ่มเป็นการตีความที่ผิด สเตาท์เองก็กล่าวว่าในทฤษฎีโทรปนี้ 'สิ่งเฉพาะ' ไม่ได้เป็นคำเหมือนกับ 'สิ่งรูปธรรม' (Moore & Stout, 1971 : 178) การโต้แย้งของมัวร์จึงเห็นได้ว่าไม่ได้ตรงประเด็น นี่ก็น่าสงสัยว่ามัวร์กำลังพยายามตีความทฤษฎีโทรปอย่างของสเตาท์ตามความหมายที่สเตาท์เสนอดีที่สุดแล้วดังที่เขาอวดอ้างไว้แต่ต้นจริงหรือไม่

ส่วนข้อโต้แย้งประการที่สองก็มีจุดที่มัวร์ไม่สมเหตุสมผลอีกเช่นกัน นั่นคือตรงที่มัวร์กล่าวว่า 'A มีสีแดง' และ 'B มีสีแดง' นั้นเราหมายถึงว่า A มีคุณสมบัติที่มาจากชนิด P (some character of the kind P) และ B ก็มีเช่นกัน มัวร์กลับสรุปทันทีว่า 'มีสีแดง' ในทั้ง A และ B เป็นสิ่งเดียวกัน (Moore & Stout, 1971 : 172) ตรงนี้ยังไม่สมเหตุสมผลเพราะการมีคุณสมบัติที่มาจากชนิด P เหมือนกันของทั้ง A และ B ไม่ได้ยืนยันเลยว่าคุณสมบัติของสองสิ่งนั้นเป็นสิ่งเดียวกัน นี่เพราะมัวร์สับสนระหว่างภาคแสดงในประพจน์กับสิ่งที่บ่งถึงหรือได้รับการยืนยันอยู่ เราสามารถตอบแทนทฤษฎีโทรปได้ว่า 'มีสีแดง' นี้เป็นเทอมทั่วไปที่ไปเป็นภาคแสดงให้ A และ B เทอมดังกล่าวก็คือชื่อของเซตของความเหมือนของโทรป 'การมีสีแดง' ส่วนคุณสมบัติที่ A และ B มีจริงๆ นั่นก็เป็นโทรปการมีสีแดงซึ่งแต่ละสิ่งก็มีเฉพาะตน เรากล่าวได้ว่าแม้ภาคแสดงจะเหมือนกัน แต่สิ่งที่เรากำลังยืนยันนั้นต่างกันโดยที่นักทฤษฎีโทรปจะกล่าวนั้นเพราะเรารู้ว่าคุณสมบัติการมีสีแดงของ A อยู่คนละที่กับของ B

ในส่วนสุดท้ายนั้นที่มัวร์กล่าวว่า ถ้าคุณสมบัติของ A คือ R_1 และคุณสมบัตินั้นเป็นสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ตแล้ว R_1 จะบ่งถึงทั้งสีแดงและสีของดอกสคาร์เล็ตไปพร้อมๆ กันว่าเป็นสิ่งเดียวกันทุกๆ ที่เทอมทั้งสองนั้นเป็นคนละความหมาย นี่ก็เป็นความเข้าใจทฤษฎีโทรปอย่างผิดๆ ของมัวร์ การตัดสินว่าคุณสมบัติประเภทใดเป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่นั้น นักทฤษฎีโทรปจะดูจากเซตของความเหมือนของโทรป เช่นเซตดังต่อไปนี้จะยืนยันคำกล่าวของมัวร์

เซตการมีสีแดง = {การมีสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ตของ A (R_1) }

เซตการมีสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ต = {การมีสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ตของ A(R_1) }

ทั้งนี้เพราะสมาชิกของทั้งสองเซตเป็นสมาชิกเดียวกันทั้งหมด แต่จริงๆ แล้วเราก็คงทราบว่าตัวอย่างโทรปของแต่ละเซตมีมากกว่านี้มาก เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

เซตการมีสีแดง = {การมีสีแดงของปากกาต๋ามนี้, การมีสีแดงของริมฝีปากของแมรี่,
การมีสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ตของ A(R_1), การมีสีแดงแบบดอก
สคาร์เล็ตของ B,... }

เซตการมีสีแดงแบบ = {การมีสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ตของ A(R_1), การมีสีแดงแบบ
ดอกสคาร์เล็ต ดอกสคาร์เล็ตของ B, การมีสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ตของ C,...}

ก็ยืนยันได้ว่า การมีสีแดงเป็นคนละสิ่งกับการมีสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ตในฐานะที่ว่ามีความหมายต่างกัน ที่ต่างกันก็เพราะว่าเซตการมีสีแดงแบบดอกสคาร์เล็ตเป็นสับเซตของเซตการมีสีแดง แม้ทั้งคู่จะมีสมาชิก R_1 เหมือนกัน R_1 ก็ไม่ได้บ่งชี้ว่าสีแดงและสีของดอกสคาร์เล็ตมีความหมายเดียวกันอย่างที่มาร์กกล่าวอ้างแต่ประการใด

เราได้พิจารณาการตีความของมาร์กที่มีต่อทฤษฎีโทรปไปแล้วในจุดที่ว่าทฤษฎีโทรปใช้เทอม 'คุณสมบัติ' และ 'สิ่งเฉพาะ' ในความหมายใด ซึ่งเราก็เห็นแล้วว่ามาร์กประสบความล้มเหลวในการตีความเช่นนั้น ตอนนี้เราจะมาดูในส่วนที่มาร์กโต้แย้งเรื่องเหตุผลในการกล่าวว่าคุณสมบัติเป็นสิ่งเฉพาะนั้น ทฤษฎีโทรปมีอะไรเป็นหลักฐานสนับสนุน

2. เหตุผลในการกล่าวว่าคุณลักษณะเป็นสิ่งเฉพาะ

ทฤษฎีโทรปมีอะไรเป็นบทพิสูจน์ว่า คุณลักษณะทั้งหมดซึ่งก็คือคุณสมบัติและความสัมพันธ์เป็นสิ่งเฉพาะ มาร์กพบว่าทฤษฎีโทรปมี 2 เหตุผลที่นำมากล่าวอ้างนั้นคือ การรับรู้ที่สิ่งเฉพาะรูปธรรมแยกออกจากกัน (locally separate) และ การที่สาระเป็นสิ่งเดียวกับกลุ่มโทรปของคุณลักษณะ

เหตุผลแรกนั้นมาจากการที่เรารับรู้สิ่งรูปธรรมอย่างเช่น A กับ B ว่าอยู่แยกต่างหากจากกัน แน่หนอนว่าสีของ A ที่ปรากฏต่อสายตาของเรากับสีของ B ที่ปรากฏด้วยนั้นอยู่แยกต่างหากจากกันด้วย แต่แม้จะเป็นเช่นนี้จริงก็ไม่ได้ตามออกมาด้วยว่าสีของ A ไม่มีทางเป็นเอกลักษณ์กับสีของ B ได้ จริงอยู่ที่สิ่งรูปธรรมไม่มีลักษณะที่จะอยู่มากกว่าหนึ่งในเวลาเดียวกันได้ แต่คุณสมบัติอย่างสีนี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ดังนั้นการแยกอยู่ต่างหากจากกันระหว่างสีของ A กับสีของ B จึงเพียงหมายความว่า สีเฉพาะของ A ก็อยู่กับสิ่งรูปธรรม A ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ต่างหากจากสิ่งรูปธรรม B ที่เป็นทีที่สีเฉพาะของ B อยู่ด้วย (Moore & Stout, 1972 : 173-174)

โดยสรุปก็คือ มัวร์เห็นว่าลักษณะการแยกกันอยู่คนละที่นั้นเป็นลักษณะของสิ่งรูปธรรมเท่านั้น คุณสมบัติของสิ่งรูปธรรมเมื่อถูกกล่าวถึงว่าอยู่แยกต่างหากจากกัน ก็ไม่ใช่ในความหมายอย่างเดียวกันกับที่บรรยายถึงสิ่งรูปธรรม การอ้างเหตุผลนี้มีปรากฏอีกครั้งในบทความของเจอร์โรลด์ เลวินสัน (Jerrod Levinson) ที่ชื่อ 'The Particularisation of Attributes' (1980) เลวินสัน กล่าวไว้ว่า การอ้างเหตุผลดังกล่าวของทฤษฎีโทรปนั้นติดอยู่กับหลักการที่ว่าไม่มีสิ่งใดที่จะอยู่ในเวลาเดียวกันได้มากกว่าหนึ่งทีและนักทฤษฎีโทรปก็วางที่เฉพาะของคุณลักษณะให้อยู่แต่กับสิ่งเฉพาะที่มีคุณลักษณะนั้นอยู่ เลวินสันเห็นว่าถ้าเรามีเหตุผลที่จะไม่ยอมรับทั้งสองหลักการนี้เสียแล้ว การอ้างเหตุผลก็จะล้มเหลวทั้งหมด ซึ่งเหตุผลนั้นก็คือ ไม่ได้มีความชัดเจนเลยที่จะกล่าวว่าคุณลักษณะมีตำแหน่งของสถานที่ มีตัวอย่างของสิ่งที่มีอยู่มากมายได้มากกว่าหนึ่งที เช่น ทองคำ ซึ่งก็ใช้ว่าจะไร้เหตุผลที่จะกล่าวว่ามีคุณลักษณะได้ (Levinson, 1980:103)

เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือการกล่าวอ้างของทฤษฎีโทรปว่าสาระเป็นสิ่งที่ไม่ต่างจากกลุ่มคุณลักษณะที่ประกอบขึ้นเป็นสาระนั้น นี้จะทำให้ต้องสรุปว่าคุณลักษณะเป็นสิ่งเฉพาะ มัวร์ได้ยกเส้นทางการอ้างเหตุผลโดยแบ่งออกเป็น 4 ชั้น ซึ่งตามออกมาในแบบวิธีการนิรนัยคือ

- (1) สาระไม่ใช่อะไรอื่นที่แตกต่างจากกลุ่มคุณลักษณะ
- (2) การรู้จักสาระโดยไม่รู้จักกลุ่มคุณลักษณะไปด้วยก็เท่ากับไม่รู้จักอะไรเลย
- (3) เราไม่สามารถแยกสาระออกจากกันได้โดยไม่พิจารณาความต่างระหว่างกลุ่มของคุณลักษณะแต่ละกลุ่ม

สรุป (4) ทุกๆ คุณลักษณะของสิ่งเฉพาะเป็นสิ่งที่ให้คุณลักษณะได้เพียงหนึ่งสิ่งเท่านั้น

มัวร์ถามว่า (3) นั้นยืนยันอะไรกันแน่? มัวร์ตีความ (3) ว่าหมายถึง เมื่อเราจะแยกแยะสิ่งรูปธรรม 2 สิ่งใดๆ เช่น A และ B ออกจากกันแล้ว เราจะแยกแยะไม่ได้เลย นอกเสียจากว่า A มีคุณสมบัติอย่างน้อยหนึ่งคุณสมบัติที่ A มีแต่ B ไม่มี หรือไม่ก็ B มี แต่ A ไม่มี คุณสมบัติอย่างน้อยที่สุดหนึ่งคุณสมบัตินี้เองที่สามารถทำให้เราแยกแยะ A กับ B ได้ และการที่เราจะพบความแตกต่างเพื่อแยกแยะได้นี้ เราก็จำเป็นต้องเข้าไปพิจารณาความต่างด้วยการรับรู้ทั้ง A และ B คือเราต้องรับรู้อย่างน้อยหนึ่งคุณสมบัติที่เป็นของ A และรับรู้ว่าคุณสมบัตินั้นไม่ได้อยู่กับ B ด้วย มัวร์เห็นว่าไม่ว่านักทฤษฎีโทรปอย่างสเตาท์จะยืนยันการตีความนี้หรือไม่ก็จะมีปัญหาถ้าว่คือถ้ายืนยันว่าตีความ(3) ถูกต้องแล้ว จะส่งผลให้ (3) เป็นเท็จ แต่ถ้าไม่รับว่าเป็นการตีความที่ถูกต้อก็จะส่งผลให้ไม่มีเหตุผลอะไรมาสนับสนุนให้เชื่อ (3) (Moore & Stout, 1971 : 175)

มัวร์ยกตัวอย่างของการแยกสิ่งรูปธรรมออกจากกันได้โดยไม่ต้องพึ่งการพบว่ามีสองสิ่งนั้นมีคุณสมบัติที่ต่างกัน อย่างกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง เราแบ่งส่วนออกเป็นซ้ายกับขวา เรียกว่า A กับ B เราพบว่าทั้ง A กับ B มีความเหมือนกันทุกประการในเชิงคุณสมบัติ ไม่มีคุณสมบัติใดที่ A มีแล้ว B ไม่มีด้วย แต่เราก็แยก A กับ B ออกจากกันได้เมื่อเรารับรู้กระดาษแผ่นดังกล่าวว่ามีส่วนซ้ายกับขวา นี่แสดงว่าหลักการข้อ (3) ไม่ใช่เหตุผลที่เพียงพอที่จะบ่งว่าเราแยกสิ่งรูปธรรมสองสิ่งจากกันได้โดยพิจารณาว่าคุณสมบัติที่ต่างกัน การยอมรับ (3) เสียอีกที่จะทำให้เราต้องบอกว่า A กับ B เป็นเอกลักษณ์กัน เพราะเราไม่สามารถพบความต่างในเชิงคุณสมบัติระหว่าง A กับ B เลย

แต่ในอีกทางหนึ่งถ้านักทฤษฎีโทรปเห็นว่าการตีความ (3) นั้นผิดคือไม่ยอมรับว่าความแตกต่างระหว่างสิ่งสองสิ่งจะต้องขึ้นกับการรับรู้ของเราแล้ว กระดาษแผ่นดังกล่าวที่เราแบ่งด้านซ้ายขวาเป็น A และ B นั้น นักทฤษฎีโทรปอาจจะยืนยันว่า ไม่ว่าจะอย่างไร A และ B ก็ต่างกัน ตรงนี้จะทำให้เกิดการไม่สามารถพิสูจน์ว่าเท็จได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อเราดูทุกคุณสมบัติระหว่าง A กับ B แล้วก็เห็นว่าเหมือนกันทั้งหมด เราก็ยังต้องพูดอยู่ดีว่า A กับ B นั้นเป็นสิ่งที่เดียวกันไม่ใช่คนละสิ่ง แต่แม้เราจะพยายามพิสูจน์ว่านักทฤษฎีโทรปพูดถูกต้องแล้ว ก็ต้องมีคุณสมบัติบางประการที่ A มีแต่ B ไม่มี หรือ B มีแต่ A ไม่มี แต่คุณสมบัตินี้พ้นการรับรู้หรือไม่ขึ้นกับการรับรู้ของเราเลย นี่ก็เป็นไปได้ว่า A จะต่างจาก B จริงๆ แต่เราก็ไม่สามารถรู้ได้อยู่ดีว่าคุณสมบัตินี้จะมียุ่จริง โดยสรุปคือการที่เราพบว่า A และ B มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด กลับไม่สามารถโต้แย้งได้ว่า A และ B ต่างกันนั้นเป็นเท็จ แต่ก็สนับสนุนว่า A และ B ต่างกันนั้นเป็นจริง ก็ไม่ได้ด้วยเพราะเรายังไม่พบคุณสมบัติที่ทั้งสองมีต่างกัน

มัวร์จึงกล่าวว่า ข้ออ้างของทฤษฎีโทรปไม่น่าเชื่อถือพอที่จะมีข้อสรุป (4) ตามออกมาได้ ทั้งนี้เพราะมีปัญหาที่ข้ออ้าง (3) ซึ่งไม่ได้ตามออกมาจาก (1) หรือ (2) เลย แม้เราจะรับว่า (1) และ (2) ถูกต้องไว้ก่อน นั่นคืออาจเป็นจริงที่ว่าสาระก็คือกลุ่มของคุณลักษณะและทุกครั้งที่เรารู้จักสาระหรือสิ่งรูปธรรมเราก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องรู้จักมันจากคุณลักษณะต่างๆ ตรงนี้ทำให้เราไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อถือได้ว่าคุณลักษณะของสิ่งทั้งหลายเป็นสิ่งเฉพาะ มัวร์ก็เสนอว่าเราควรจะเข้าใจว่าคุณสมบัติที่เราพบในสิ่งต่างๆ ซึ่งเหมือนกันบ้างหรือต่างกันบ้างนั้นเป็นคุณสมบัติสามัญ (common characters) และการที่เราพบว่าสิ่งต่างๆ ครอบครองคุณสมบัติเป็นเฉพาะของตัวนั้น ก็เพราะมันเป็นสิ่งที่ไปเป็นภาคแสดงให้กับสิ่งนั้น มัวร์เห็นว่าคุณสมบัติมากมายก็มีลักษณะร่วมกันระหว่างสิ่งต่างๆ แบบนี้ แม้ก็มีอีกหลายคุณสมบัติที่ไม่มีลักษณะดังกล่าว และคุณสมบัติสามัญนี้เองที่เราใช้คำว่า 'สิ่งสากล' เข้ามาแทนได้ในความหมายที่ว่าพบได้ทั่วไปในสิ่งรูปธรรม คุณสมบัติส่วนใหญ่จึงเป็นสิ่งสากลอย่างแน่นอน

การโต้แย้งของมัวร์ในส่วนหลังนี้สมเหตุสมผลหรือไม่ ผู้เขียนเห็นว่ามัวร์ยังติดอยู่กับหลักการสิ่งสากลเดิมอยู่มากจึงไม่เข้าใจทฤษฎีโทรปพอที่จะตีความอย่างถูกต้องได้ เหตุผลแรกที่ว่าทฤษฎีโทรปนำมาสนับสนุนว่าคุณลักษณะต่างๆ เป็นสิ่งเฉพาะนั้น ก็คือเรารับรู้ว่าคุณลักษณะนั้นอยู่กับสิ่งรูปธรรมซึ่งแยกอยู่กับคนละที่กับสิ่งรูปธรรมอื่นๆ สีแดงของปากกาแดงกับสีแดงของแอปเปิลนั้นอยู่กับคนละที่ ทฤษฎีโทรปจึงกล่าวว่าเป็นคนละสิ่ง ส่วนมัวร์หรือเลวินสันก็ไม่ยอมรับหลักการดังกล่าวนี้จึงได้แต่บอกว่าคุณลักษณะไม่ได้มีลักษณะที่แยกกันอยู่ในเชิงสถานที่ได้อย่างสิ่งรูปธรรม ดูเหมือนว่าทั้งคู่ต่างก็ยึดติดกับหลักการของตนเสียจนไม่สามารถจะหาจุดที่ถกเถียงกันได้ อย่างไรก็ตามก็ตีความได้ว่า เรายอมรับกันอยู่แล้วว่าสีแดงของปากกาแดงกับสีแดงของแอปเปิลแยกกันอยู่คนละที่ตามสิ่งรูปธรรมที่มีมันอยู่ด้วย ลักษณะที่แยกกันอยู่คนละที่ (locally separate) นี้ น่าจะเพียงพอแล้วที่แสดงว่าคุณลักษณะนั้นเป็นสิ่งเฉพาะ แต่ถึงแม้สีแดงของสองสิ่งนั้นจะเหมือนกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยน การรับรู้สีแดงของสองสิ่งนั้นก็เป็นสิ่งสองสิ่งเท่าๆ กับจำนวนสิ่งรูปธรรมไม่ใช่สิ่งเดียว การรับรู้ของเราจึงยืนยันด้วยว่ามันมีลักษณะความต่างในเชิงจำนวน (numerically distinct) (Moore & Stout, 1971 : 182) การรับรู้สีแดงของสองสิ่งนั้นเป็นสิ่งเฉพาะจึงถูกต้องกว่า ทั้งนี้เพราะเราสามารถแยกแยะสีแดงของสองสิ่งนั้นจากกันได้ แต่ถ้าเราบอกว่ามันเป็นคุณสมบัติแบบสิ่งสากลที่เป็นหนึ่งเดียว สีแดงของสองสิ่งนั้นก็ต้องเป็นสิ่งเดียวกัน แล้วเราจะแยกแยะมันออกจากกันได้อย่างไร นี่ก็น่าจะเป็นเหตุผลที่ดีที่เราจะตอบเลวินสันได้โดยที่เรารับรู้คุณลักษณะของสิ่งต่างๆ อย่างที่มันมีตำแหน่งของสถานที่ เราจึงสามารถแยกแยะคุณสมบัติในเชิงจำนวนเช่นเดียวกับสิ่งรูปธรรมได้ด้วย

เหตุผลต่อมานั้นมีวาทะแย้งว่า การพิจารณาความแตกต่างระหว่างกลุ่มคุณลักษณะแต่ละกลุ่มทำให้เราสามารถแยกแยะสาระออกจากกันได้นั้นไม่เป็นความจริง จากข้างบนเราก็สามารถเห็นได้ว่า แม้กลุ่มคุณลักษณะสองกลุ่มอย่างกระดาษขาวแผ่นเดียวที่แยกเป็นส่วนซ้ายกับขวาคือ A กับ B นั้น กลุ่มคุณลักษณะ A กับกลุ่มคุณลักษณะ B มีคุณลักษณะเดียวกันทั้งหมดก็จริง แต่ไม่ว่าอย่างไรเราก็รับรู้ที่ A และ B ต่างกันในเชิงจำนวนอยู่ดี สเตาท์เองก็กล่าวเช่นนั้นคือ กลุ่มคุณลักษณะประกอบขึ้นเป็น (หรือปรากฏพร้อมเป็น) สาระ การที่เราแยกแยะสิ่งรูปธรรมหรือสาระได้เป็นสองสิ่งก็เพราะเรารับรู้กลุ่มคุณลักษณะว่ามี 2 กลุ่ม ดังนั้นการตีความของมัวร์ก็ไม่ได้โต้แย้งทฤษฎีโทรปให้ตกลงไปได้ เพราะนักทฤษฎีโทรปก็จะกล่าวว่าการพยายามหาคุณลักษณะอย่างน้อยหนึ่งสิ่งที่ A มีแต่ B ไม่มี นั้นไม่ได้จำเป็นเท่ากับการที่เรารับรู้ที่สิ่งสองสิ่งแตกต่างกันในเชิงจำนวน ดังนั้นถ้าหากคุณสมบัติที่แตกต่างกันไม่ได้เพราะอาจจะพ้นจากการรับรู้ที่มัวร์กล่าวถึงนั้นก็ไม่ใช่จุดสำคัญ สำคัญที่เรารับรู้ที่ A กับ B เป็นสองสิ่งไม่ใช่สิ่งเดียวกันเท่านั้นก็พอ นี่แสดงให้เห็นว่าการโต้แย้งหลักการ (3) ของมัวร์นั้นไม่สำเร็จเพราะมาจากความเข้าใจผิด

ผู้เขียนขอเพิ่มเติมว่า นอกจากจะเป็นความเข้าใจผิดของมัวร์แล้ว การโต้แย้งของเขาก็มีจุดบกพร่องอีกด้วย เช่นที่มัวร์ยกตัวอย่างกระดาษ 1 แผ่นแล้วแบ่งเป็นส่วนซ้ายกับส่วนขวาแล้วเรียกว่าเป็นสิ่งรูปธรรม A กับ B นั้น ถือว่าเป็นตัวอย่างที่ผิด ไม่เกี่ยวข้องกับการมีเหตุผลที่จะโต้แย้งได้ จุดที่มัวร์ผิดก็คือเราไม่สามารถกล่าวได้เลยว่า A กับ B นั้นเป็นสิ่งรูปธรรม กระดาษเพียงแผ่นเดียวนั้นก็ถือว่าเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งเดียว เป็นสาระหนึ่งเดียวเท่านั้นไม่ใช่ว่าจะจะเป็นสองสิ่งขึ้นมาได้เพียงเพราะเราแบ่งแยกเอาเองว่าเป็นซ้ายกับขวา เพราะถ้าทำเช่นนี้ได้เราก็บอกได้อีกว่ากระดาษแผ่นนี้มี 3 ส่วนหรือ 4 ส่วน หรือมากกว่านั้นไปจนถึงจำนวนที่เป็นอนันต์ก็ได้ ซึ่งนี่ไม่ใช่สิ่งที่ยอมรับได้แน่ๆ สาระหรือสิ่งรูปธรรมนั้นต้องมีอยู่โดยตัวเองได้ แต่เราจะเห็นว่าถ้า A และ B เป็นส่วนซ้ายกับส่วนขวาของกระดาษเช่นนั้น มันก็ไม่ได้มีอยู่อย่างเป็นอิสระจากกันเลย A และ B จึงไม่เป็นสาระและจะเอามายกมาเป็นตัวอย่างของสิ่งรูปธรรมก็ไม่ได้ด้วย และถึงแม้เราจะฉีกกระดาษออกเท่าๆ กันแล้วตั้งชื่อว่า A และ B ซึ่งคราวนี้มีความเป็นสาระและสิ่งรูปธรรมแล้ว อีกอย่างหนึ่งก็คือยังมีคุณลักษณะเหมือนกันทุกประการด้วย เราก็ยังกล่าวได้อยู่ดีว่า A กับ B แตกต่างกันในเชิงจำนวนเพราะถือว่าเป็นสองสิ่ง ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน หรืออาจจะนำเกณฑ์การแยกแยะของแคมป์เบลเข้ามาใช้ก็ได้ นั่นคือแม้คุณสมบัติภายในของ A และ B จะเหมือนกันหมด มันก็ไม่ถือว่าเป็นสิ่งเดียวกัน ทั้งนี้เพราะ A มีคุณสมบัติสนับสนุนอื่นอยู่ด้วยที่ B ไม่มี เช่น 'การอยู่ทางซ้ายของ B' นี่ก็ทำให้เราบอกได้อีกเช่นกันว่า A เป็นคนละสิ่งกับ B

กล่าวโดยสรุปคือ การโต้แย้งของมาร์ยังมีจุดบกพร่องที่ไม่อาจทำให้เห็นได้ว่าการทำให้คุณลักษณะเป็นสิ่งเฉพาะนั้นเป็นไปได้ เราไม่เห็นว่าการทฤษฎีโทรปจะมีความด้อยกว่าทฤษฎีที่ยอมรับการอธิบายคุณลักษณะของสิ่งต่างๆ ด้วยสิ่งสากล แต่เป็นไปได้ในทางตรงกันข้ามคือ การอธิบายด้วยสิ่งสากลต่างหากที่มีปัญหา

ปัญหาการทำความเข้าใจให้เป็นสิ่งเฉพาะ

แคมป์เบล (1990) กล่าวถึงปัญหาการทำความเข้าใจให้เป็นสิ่งเฉพาะซึ่งเซอร์เบิร์ต ฮอคเบิร์ก (Herbert Hochberg) ได้กล่าวไว้ในบทความชิ้นหนึ่งที่ชื่อว่า “A Refutation of Moderate Nominalism” (1988) ดูจากชื่อก็ทราบได้ทันทีว่าเป็นการปฏิเสธนามนิยมแบบสายกลาง หรือก็คือทฤษฎีโทรปที่เรากำลังพิจารณาอยู่นั่นเอง ปัญหาที่ฮอคเบิร์กเสนอ พอจะแบ่งได้เป็น 4 ปัญหาใหญ่ๆ (Campbell, 1990:58-65) ซึ่งในที่นี้เราจะพิจารณาเฉพาะปัญหาสุดท้ายคือ ปัญหาของการทำความเข้าใจให้เป็นสิ่งเฉพาะซึ่งเป็นส่วนที่เด่นและน่าสนใจที่สุดในงานชิ้นนี้ของเขา ปัญหาอื่นๆ ก็เป็นที่น่าสนใจแต่อาจจะซ้ำซ้อนกับข้อคัดค้านของนักปรัชญาคนอื่นๆ ที่ผู้เขียนกล่าวถึง จึงขอข้ามไปหลังจากนั้นเราจะพิจารณาวิธีตอบปัญหาที่แคมป์เบลเสนอนั้นว่าน่าพอใจหรือไม่

การทำให้คุณลักษณะเป็นสิ่งเฉพาะนั้น นอกเหนือจากที่ทฤษฎีโทรปจะต้องอธิบายถึงคุณสมบัติอย่างสีแดง ความร้อนแล้วก็ควรต้องอธิบายด้วยว่าความสัมพันธ์เป็นสิ่งเฉพาะได้อย่างไร เราได้เห็นมาบ้างแล้วอย่างเช่นที่แคมป์เบลเองอธิบายว่าความสัมพันธ์สามารถลดทอนลงสู่คุณสมบัติสนับสนุนได้ อย่างไรก็ตามก็ฮอคเบิร์กก็ได้แย้งว่าแม้กระนั้น นามนิยมแบบสายกลางอย่างทฤษฎีโทรปก็ต้องเจอกับ *ปัญหาลำดับที่ของความสัมพันธ์* (relational order) ฮอคเบิร์กกล่าวว่าปัญหานี้จะหมดไปทันทีถ้าเราเข้าใจความสัมพันธ์ว่าเป็นสิ่งสากลและยอมรับเช่นนั้น หากข้อโต้แย้งของฮอคเบิร์กถูกต้องและสมเหตุสมผลก็แน่นอนว่าจะมีผลกระทบต่อทฤษฎีโทรป เราจึงควรได้พิจารณาข้อโต้แย้งของเขาให้ละเอียด

ฮอคเบิร์กเริ่มว่าในการที่เราจะแสดงถึงความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์แบบอสมมาตร (asymmetrical relations) อย่างเช่นระหว่าง aRb และ bRa เราจะเห็นได้ว่า aRb นั้นไม่เพียงต้องการส่วนประกอบที่มี a, R , และ b มาอยู่ในความสัมพันธ์ แต่ต้องกล่าวด้วยว่า a เป็นทอมแรก และ b เป็นทอมที่สอง เราจะให้ ‘ $a \mid [\dots]$ ’ บ่งถึงว่าในความสัมพันธ์นี้ a เป็นทอมแรก

ในกลุ่ม aRb ดังนั้นเราจะได้ $aI [aRb]$ ซึ่งอ่านว่าในความสัมพันธ์ที่ a มี R ต่อ b นั้น a เป็นเทอมแรก ($I = \text{initial}$) ซึ่งนี่จะทำให้เราบอกได้ว่า aRb เป็นคนละสิ่งกับ bRa ฮอคเบิร์กเห็นว่า สำหรับพวกสัญนิยมเท่านั้นที่รูปแบบนี้จะไม่ทำให้เกิดการถดถอยแบบไม่มีที่สิ้นสุด (infinite regress) เพราะเราเข้าใจได้ว่าเทอมอย่าง a และ b นั้นมีความสัมพันธ์ R ซึ่งเป็นสิ่งสากลและ I ก็เป็นสิ่งสากลเพราะหมายถึง การเป็นเทอมแรกที่มา ก่อน ซึ่งก็สามารถเกิดขึ้นที่ใดก็ได้

อย่างไรก็ดี ปัญหาไม่ได้อยู่ที่กรณีง่าย ๆ เช่นนี้ ทั้งนี้เพราะนักทฤษฎีนามนิยมก็คงเข้ามาพูดได้ว่า เทอมของความสัมพันธ์ R นั้น ก็ทำให้เป็นสิ่งเฉพาะเชิงเดี่ยวได้เช่นกันไม่ได้จำเป็นต้องเป็นสิ่งสากล ฮอคเบิร์กเห็นว่า นามนิยมจะประสบปัญหากับกรณีของความสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนขึ้น นั่นคือแทนที่เทอมที่นำมาอยู่ในความสัมพันธ์นั้นจะเป็นสิ่งเฉพาะทั่ว ๆ ไป แต่กลับเป็นความสัมพันธ์เสียเอง ตัวอย่างเช่น ฝาแฝดแต่ละคู่มีความสัมพันธ์ต่อกันเช่น สอนหนังสือให้กัน พวกกันไปเที่ยว เราอาจจะกล่าวว่าวันก่อนคู่แฝดนายแดงกับนายดำนั้น นายแดงสอนหนังสือให้นายดำ อาจมีคู่แฝดอีกคู่หนึ่งคือนายเขียวกับนายขาวซึ่งวันนี้นายเขียวพานายขาวไปเที่ยว คู่แฝดนายแดงกับนายดำนั้นมีกิจกรรมก่อนคู่แฝดนายเขียวกับนายขาว ดังนั้นเราจะได้ความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนขึ้นคือ “การสอนหนังสือให้นายดำของนายแดง” มาก่อน “การพานายขาวไปเที่ยวของนายเขียว” เราจะให้ R แทนความสัมพันธ์แบบสมมาตร ‘มาก่อน’ ให้กรณีแรกเป็น r_1 และกรณีหลังเป็น r_2 เราจะได้ $r_1 R r_2$ ซึ่งเราจะพบว่า $r_2 R r_1$ มีส่วนประกอบเดียวกัน เราจึงต้องแยก $r_1 R r_2$ ออกจาก $r_2 R r_1$ นั่นคือเราก็นำ r_1 ไปจัดไว้ในกรณีเป็นเทอมแรก ดังนี้

$$r_1 I [R, r_1, r_2]$$

ฮอคเบิร์กเห็นว่าสำหรับนามนิยมอย่างทฤษฎีโทรปแล้วจะพบกับการถดถอยในกรณีเช่นนี้ ทฤษฎีโทรปจะจัดการกับความสัมพันธ์ทั้ง r_1 , r_2 , และ R ให้เป็นสิ่งเฉพาะทั้งหมด ซึ่งก็คือถือว่าเป็นกรณีหรือเหตุการณ์เฉพาะดังที่กล่าวไปข้างต้น เราจะได้กลุ่มของเทอมที่ซับซ้อน (complex - C) ดังนี้คือ

$$C (r_1 \text{ มาก่อน } r_2)$$

$$\text{หรือ } C [...]$$

ในกลุ่มนี้เราไม่ใช้สัญลักษณ์ R เพื่อหลีกเลี่ยงการเข้าใจว่าบ่งถึงความสัมพันธ์ในแบบสิ่งสากล จะเห็นได้ว่าทอมใน [...] จะเหมือนกันกับ $C (r_2, \text{มาก่อน}, r_1)$ ดังนั้นเพื่อแยกจากกันให้ชัดเจนว่าในกลุ่มแรกนั้น r_1 เป็นทอมแรก เราก็ต้องใช้สัญลักษณ์ I เข้ามาช่วยคือ $r_1, I [r_1, \text{มาก่อน}, r_2]$ แต่การเป็นทอมแรกโดยใช้ I แทนนั้นยังไม่จัดว่าเป็นสิ่งเฉพาะเช่นเดียวกับความสัมพันธ์เฉพาะทั้งหลายในกลุ่ม เราจึงควรมีกรณีเฉพาะของ I โดยเรียกว่า i_1 ดังนั้น เราจะได้ $r_1, i_1, \dots$ เพื่อรวมกันเป็นกลุ่มซับซ้อนคือ $C (r_1, i_1, \dots)$

แต่ตรงนี้มีปัญหาที่เกิดขึ้นคือ แม้ว่า [...] จะแยกออกไปเป็นข้อเท็จจริงทางความสัมพันธ์แล้ว แต่ตอนนี้เรามี r_1 และ i_1 เข้าคู่กันซึ่งทั้งคู่มีฐานะเท่ากันคือ ตัวอย่างเฉพาะของความสัมพันธ์ เป็นสิ่งประเภทเดียวกัน ซึ่งก็มีส่วนประกอบเดียวกับ i_1, r_1 แต่ทั้งคู่มีความหมายต่างกัน ดังนั้นเพื่อจะแสดงว่าในกลุ่มนี้ r_1 ต้องมาก่อน i_1 เราก็ต้องใช้ I เข้าไปช่วยอีก

$$r_1, I \{ C (r_1, i_1, \dots) \}$$

ที่นี่เราก็ต้องเปลี่ยน I ให้เป็นกรณีเฉพาะอีกเช่น เป็น i_2 จะเห็นได้ว่าเมื่อเข้าคู่กับ r_1 แล้ว ก็จะทำให้เกิดปัญหาเดิมขึ้นอีกคือเกิดการถดถอยอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ฮอคเบิร์กสรุปว่า การทำความเข้าใจให้เป็นสิ่งเฉพาะจะก่อให้เกิดการถดถอยอันเลวร้ายเช่นนี้ ดังนั้นนามนิยมนิยมแบบทฤษฎีโทรป หรือนามนิยมนิยมแบบใด ๆ ก็เป็นทฤษฎีที่ใช้ไม่ได้ทั้งหมด เพราะไม่ยอมรับว่าความสัมพันธ์เป็นสิ่งสากล

อย่างไรก็ดีปัญหาของฮอคเบิร์กในจุดนี้ ได้รับการแก้ไขโดยแคมป์เบล ซึ่งได้ทำให้เห็นว่าการถดถอยอย่างไม่มีที่สิ้นสุดไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้เราต้องเข้าใจว่า $C (r_1, i_1, \dots)$ กับ $C (i_1, r_1, \dots)$ ไม่ได้เป็นความเป็นไปได้ว่าจะเกิดขึ้นจริงๆทั้งสองอย่าง แคมป์เบลแสดงให้เห็นว่ากรณีหลังไม่สามารถเกิดขึ้นได้จริง แคมป์เบลเริ่มพิจารณาจากข้อเท็จจริงทางความสัมพันธ์โดยให้ทั้ง r_1 และ i_1 เป็นกรณีของการอยู่ในตำแหน่งแรกของข้อเท็จจริงเชิงความสัมพันธ์ให้ aRb แทนความสัมพันธ์ของเอดินเบิร์กที่อยู่ทางเหนือของเอเรนส์ และให้ r_1 เป็นกรณีเชิงความสัมพันธ์ของการที่เอดินเบิร์กได้อยู่ในตำแหน่งแรกของข้อเท็จจริง aRb นั้น ต่อมาเมื่อมีอีกข้อเท็จจริงหนึ่งคือ เอดินเบิร์กนั้นอยู่ในตำแหน่งแรกของกลุ่มซับซ้อนเชิงความสัมพันธ์ [อยู่ทางเหนือของ, เอดินเบิร์ก, เอเรนส์] ด้วย หรือก็คือ

[การอยู่ในตำแหน่งแรก,เอดินเบิร์ก,[อยู่ทางเหนือของ,เอดินเบิร์ก,เอเรนส์]]
 (ย่อทั้งหมดให้เป็น [...])

ซึ่งก็คือ

r_1 | [...]

เราจะให้ i เป็นกรณีของ $|$ ซึ่งก็จะได้

$C(r_1, i_1, \dots)$

เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการถดถอยเกิดขึ้น เราก็ต้องอธิบายว่า $C(r_1, i_1, \dots)$ กับ $C(i_1, r_1, \dots)$ ไปด้วยกันไม่ได้และเป็นไปไม่ได้ที่ทั้งคู่จะจริงพร้อมกัน แคมป์เบลเสนอทางแก้โดยใช้แนวคิดจากทฤษฎีแบบชนิด (Theory of Types) ของรัสเซล (Campbell, 1990:65) ที่เราต้องเข้าใจไว้ก่อนคือ ความสัมพันธ์เป็นสิ่งที่มีขึ้นได้เมื่อมีเทอมสองเทอม หรือโทรปสองโทรปมาเข้าคู่กัน ความสัมพันธ์ในแต่ละกรณีเฉพาะย่อมต้องมีเทอมที่เข้ามาบ่งถึงด้วย เช่น 'อยู่ทางเหนือของ' จะไม่สามารถเกิดขึ้นลอยๆ หรือมีขึ้นเองได้ถ้าไม่มีเทอมอย่างเอดินเบิร์กและเอเรนส์ ไม่มีโลกที่เป็นไปได้ใดๆ ที่ไม่มีสาระหรือคุณสมบัติใดๆ เลยแม้เพียงแต่อย่างเดียวแต่กลับมีความสัมพันธ์อยู่เต็มไปหมด ดังนั้นไม่มีความสัมพันธ์ใดจะมีอยู่ได้หากไม่มีเทอมของมัน กล่าวได้สั้นๆว่า 'ไม่มีเทอมก็ไร้ซึ่งความสัมพันธ์' (No relations can exist (or be instantiated) except where all their terms do. No terms, no relations.) (Campbell, 1990:98)

แคมป์เบลจึงแก้ปัญหาโดยกล่าวว่า ความสัมพันธ์ 'อยู่ทางเหนือของ' นั้นจากตัวอย่างก็แน่นอนว่าต้องมีเทอมสองเทอมคือเอดินเบิร์กกับเอเรนส์ และ 'การมาก่อน' ที่เอดินเบิร์กจะถูกจัดว่าเป็นเทอมแรกในกลุ่มความสัมพันธ์นั้นจึงค่อยเกิดขึ้นอีกทีหนึ่ง แคมป์เบลจัดให้เทอมทั้งสองคือเอดินเบิร์กกับเอเรนส์อยู่ในระดับ 0 ความสัมพันธ์ 'การอยู่ทางเหนือของ' ก็ต้องการเทอมทั้งสองนี้ จึงต้องขึ้นไปอีกระดับคืออยู่ที่ระดับ 1 ต่อมากรณีที่ว่า r_1 คือการให้ตำแหน่งแรก ซึ่งเชื่อมระหว่างเอดินเบิร์ก (ระดับ 0) มาสู่กลุ่มความสัมพันธ์ที่มีเอดินเบิร์กและเอเรนส์ (ระดับ 1) ก็จัดให้มันอยู่ระดับ 2 กรณีสุดท้ายคือ i_1 กับ r_1 นั้นต้องให้ r_1 เป็นเทอมแรก ก็อยู่ในระดับ 3 อธิบายในภาพรวมได้ดังนี้

ระดับ 3	$C (r_1 i_1 \dots)$
ระดับ 2 [การอยู่ในตำแหน่งแรก, เอดินเบิร์ก [อยู่ทางเหนือของ, เอดินเบิร์ก, เอเธนส์]]	
ระดับ 1	[อยู่ทางเหนือของ, เอดินเบิร์ก-เอเธนส์]
ระดับ 0	เอดินเบิร์ก-เอเธนส์

ตรงนี้จะได้รับการอธิบายว่า ระดับที่สูงๆ ขึ้นไปต้องมีเทอมของระดับที่อยู่ล่างกว่าเป็นเทอม ดังนั้นระดับ 3 จึงต้องออกมาเป็น $C (r_1 i_1 \dots)$ อย่างเดียว จะกลับกันเป็น $C (i_1 r_1 \dots)$ ไม่ได้ กลุ่มแรกเท่านั้นที่เป็นไปได้ในระดับ 3 กลุ่มหลังนี้เป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดขึ้น ทั้งนี้เพราะ r_1 เป็นเทอมของ i_1 การกลับกันจึงเป็นไปไม่ได้ เมื่อเราเข้าใจเช่นนี้แล้ว การแก้ปัญหาเดียวกันก็นำไปใช้แก้ปัญหาของความสัมพันธ์อย่างที่มีความสัมพันธ์เป็นเทอมที่เข้ามาเกี่ยวข้องกันได้เช่นกัน เช่น ความสัมพันธ์ของคู่แฝดคู่แรก มาก่อนความสัมพันธ์ของคู่แฝดคู่ที่สอง เมื่อทอนลงเป็นเทอมสองเทอมที่มาสัมพันธ์กันแล้ว ก็สามารถเข้าใจในแบบการแก้ปัญหาโดยแคมป์เบลได้ ตรงนี้ทำให้เรากล่าวได้ว่าการทำให้ความสัมพันธ์เป็นสิ่งเฉพาะนั้นไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาลำดับที่ของความสัมพันธ์อย่างที่ฮอคเบิร์กกล่าวด้วย

อย่างไรก็ดี แม้ผู้เขียนเห็นด้วยว่าการแก้ปัญหาของแคมป์เบลจะถูกต้องแล้วในประเด็นที่ว่าทำให้ความสัมพันธ์เป็นสิ่งเฉพาะทั้งหมดโดยไม่เกิดปัญหาของฮอคเบิร์กได้ การแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ก็มีความสำคัญประการหนึ่งคือลดทอน 'การเป็นเทอมแรก' ให้เป็นคุณสมบัติเชิงความสัมพันธ์ที่นอกเหนือจากความสัมพันธ์มากขึ้นไปอีกอย่างไม่จำเป็นแต่อย่างใด แคมป์เบลเองพยายามทำให้ความสัมพันธ์ไม่เป็นโทรปแท้ แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากโทรปที่มาเข้าคู่กัน ดังเช่นโทรป 'การมีสีแดงของแอปเปิล' กับโทรป 'การมีสีแดงของปากกาแดง' เป็นสิ่งที่มีอยู่จริงและการที่ทั้งคู่มีความสัมพันธ์กันเช่น 'เหมือนกัน' นั้น ก็ทำให้เกิดเซตของความเหมือนของโทรปคือเซต 'สีแดง' ซึ่งเราจะไม่เข้าใจว่าเซตดังกล่าวเป็นโทรปไปด้วย เพราะมันไม่ใช่โทรป ความสัมพันธ์ใดๆ จึงเป็นสิ่งเฉพาะได้เมื่อพิจารณากับโทรปซึ่งเป็นฐานของมัน แต่เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ต่อกัน เช่น การมีความสัมพันธ์มาก่อนหรือมาทีหลังนี้ เมื่อต้องใช้ความสัมพันธ์เป็นเทอม มันก็กลับถูกกล่าวถึงเป็นสิ่งเฉพาะขึ้นไปอีก ตัวอย่างในที่นี้ก็คือ r_1 กับ i_1 ซึ่ง i_1 มี r_1 เป็นเทอมของมัน คำถามคือ มีความจำเป็นใดๆ หรือไม่ที่จะต้องทำเช่นนี้ ผู้เขียนเห็นว่าไม่จำเป็นแต่อย่างใด

ผู้เขียนเสนอว่า เราสามารถแก้ไขได้โดยพูดว่าความสัมพันธ์เฉพาะอย่าง i_1 นั้น แท้จริงก็เป็นเพียงการขยายความของ r_1 ไม่ใช่เป็นอีกสิ่งต่างไปจาก r_1 เราลองดูที่ ความสวยของ แมรี่ซึ่งเป็นโทรปหนึ่งที่มีอยู่ บางคนเห็นแล้วบอกว่าเธอสวยมาก บางคนเห็นแล้วบอกว่าเธอสวยอย่างน่ารัก แม้ทั้งสองคนนี้จะขยายความความสวยของแมรี่ไปคนละอย่างก็ถือว่าความสวยของแมรี่ยังเป็นสิ่งเดิมอยู่ ไม่ใช่ว่ามีความสวยของแมรี่รวมกับความสวยอย่างมากหรือความสวยอย่างน่ารักแต่อย่างใด นี่คือการมองว่าการขยายความนี้เป็นเพียงคำกริยาวิเศษณ์ (adverbs) ข้อเสนอนี้พบได้ในงานเขียนของจอห์น เบคอน (John Bacon) ที่ชื่อ *Universals and Property-Instances: The Alphabet of Being* (1995) เบคอนยกตัวอย่างจากปัญหาของฟิลิป เปอติ (Philip Petit) ที่พิจารณาโทรป 'การเดินของนายดิออน' ซึ่งโทรปนี้ก็ยังคงเดิมไม่ว่านายดิออนจะเดินช้าหรือเดินเร็วแต่ข้อเท็จจริงที่ว่านายดิออนเดินเร็วก็เห็นได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ต่างจากนายดิออนเดินช้า อย่างไรก็ตามเปอติแนะนำต้องแยกให้ออกระหว่าง 'โทรปที่มีอยู่จริง' และ 'สถานการณ์ (states of affairs) ที่เกิดขึ้น' เรากล่าวได้ว่าโทรปที่มีอยู่จริงก็เฉพาะการเดินของนายดิออนเพียงแต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นเช่นในโลกนี้ นายดิออนเดินช้า ในโลกที่เป็นไปได้เขาอาจจะเดินเร็วก็ได้ เบคอนกล่าวว่าข้อเท็จจริงที่นายดิออนเดินช้าไม่สามารถวิเคราะห์หรือแยกได้เป็น นายดิออนเดินและนายดิออนช้า เขาแนะนำให้ไม่ต้องตั้งประเภทของคุณสมบัติใดๆ พิเศษขึ้นมาอีก ซึ่งเราเข้าใจได้ว่าคำกริยาวิเศษณ์กับคุณลักษณะเองนั้นรวมกันเป็นหนึ่งเดียวไม่แยกจากกัน (Bacon, 1995:43)

จากแนวคิดเรื่องคำกริยาวิเศษณ์ของเบคอนนี้เอง เราเข้าใจได้ว่า r_1 กับ i_1 นั้นแท้จริงก็เป็นสิ่งเดียวกัน การเป็นทอมแรกของการจัดความสัมพันธ์ r_1 ในกลุ่มคุณลักษณะก็เท่ากับว่าในกลุ่มนี้ r_1 เกิดขึ้นอย่างเป็นทอมแรกซึ่งนี่ก็คือ $C [r_1(\text{initially}) \dots]$ ที่บ่งชี้ว่าต่างจากสถานการณ์ที่เราจะนำ r_2 มาเป็นทอมแรกของกลุ่มความสัมพันธ์ ไม่ว่าจะ r_1 จะถูกจัดเป็นทอมแรกหรือทอมหลังมันก็ยังเป็น r_1 อยู่เดิม กล่าวโดยสรุปคือการแยกแยะว่า r_1 หรือ r_2 จะเป็นทอมแรกในกลุ่มความสัมพันธ์นั้น เราทำได้โดยบ่งถึงสถานการณ์ ไม่จำเป็นต้องใช้การสร้างโทรปใหม่ๆ ขึ้นมาอธิบายแต่อย่างใด ผู้เขียนเห็นเพิ่มเติมว่า การอธิบายเช่นนี้ ทำให้สถานการณ์ไม่ใช่สิ่งที่เพิ่มขึ้นมาในภววิทยาด้วยเพราะเป็นสิ่งที่มีอยู่ไปพร้อมกับโทรป อาจเป็นไปได้ว่าจุดนี้จะนำไปสู่การอธิบายเหตุการณ์ (events) ซึ่งเป็นหัวข้อใหญ่อีกหัวข้อหนึ่งของภววิทยาได้ในแนวทางของทฤษฎีโทรปและถ้าเป็นการอธิบายที่สมเหตุสมผลด้วยก็จะยิ่งทำให้เห็นว่าทฤษฎีโทรปมีความเหนือกว่าทฤษฎีสัจนิยม เช่นที่อาร์มสตรองเห็นว่าต้องอธิบายด้วยสถานการณ์ร่วมไปกับสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันนั้น ทฤษฎีโทรปทำให้สองสิ่งที่อาร์มสตรองเห็นว่าไม่เท่ากัน กลายเป็นสิ่งเดียวกันได้

ปัญหาของฮอคเบิร์กจึงเห็นได้ว่าไม่ใช่ปัญหาที่จะมีผลกระทบกับทฤษฎีโทรปเพราะสามารถแก้ไขได้ด้วยวิธีการของแคมป์เบล หรือถ้าเห็นว่าเป็นการสร้างโทรปใหม่ขึ้นมาอย่างไม่จำเป็นก็ใช้วิธีการของเบคอนก็ได้เช่นกัน จึงไม่มีปัญหาใดๆในการที่เราจะอธิบายว่าความสัมพันธ์เป็นสิ่งเฉพาะไม่ใช่สิ่งสากล จะเห็นได้ว่า คุณสมบัติต่างๆ ที่เคยเข้าใจว่าเป็นสิ่งสากลมาตลอด ก็เข้าใจว่าเป็นสิ่งเฉพาะได้ แม้แต่ความสัมพันธ์เองก็เช่นกัน คุณสมบัติและความสัมพันธ์นั้นเราเรียกรวมกันว่าคุณลักษณะ เราก็ก้าวได้ว่าคุณลักษณะสามารถได้รับการเข้าใจว่าเป็นสิ่งเฉพาะได้

ปัญหาโทรปสลับ

ในงาน Universals : An Opinionated Introduction (1989) ของ เดวิด มาเล็ท อาร์มสตรอง (David Malet Armstrong) ได้เสนอปัญหาโทรปสลับ (swapped tropes) ขึ้นโดยกล่าวว่าถ้าปัญหานี้ไม่สามารถแก้ไขได้ก็จะมีผลกระทบต่อทฤษฎีโทรปในประเด็นที่ว่า การทำให้คุณลักษณะเป็นสิ่งเฉพาะนั้นมีปัญหา

สมมติว่าสิ่ง a มีคุณสมบัติ P แต่ไม่มีคุณสมบัติ Q ในขณะที่สิ่ง b มี Q แต่ไม่มี P เราอาจจะมีการพูดได้อย่างไม่ไร้เหตุผลว่า a อาจจะมี Q แต่ไม่มี P ก็ได้ หรือ b อาจจะมี P โดยไม่มี Q ก็ได้ สมมติต่อว่าตอนนี้เราจะกล่าวถึงคุณสมบัติต่างๆ ว่าเป็นโทรป มีโทรปอยู่สองโทรปคือ P_1 และ P_2 ซึ่งเหมือนกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยน อย่างไรก็ตามทั้งสองโทรปนี้ถือเป็นสิ่งเฉพาะที่ต่างกัน เรามีเหตุผลที่จะคิดได้ว่า แทนที่ a จะมี P_1 และ b มี P_2 แต่โทรปทั้งสองนั้นสลับที่กันนั่นคือ a มี P_2 และ b มี P_1 ตรงนี้จะเห็นได้ว่าเกิดผลลัพธ์ที่ไม่น่าพอใจ การที่โทรปทั้งสองสลับที่กันนั้นก็ไม่ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย เช่น P_1 เป็นสีแดงของแอปเปิลลูกที่ 1 (a) และ P_2 เป็นสีแดงของแอปเปิลลูกที่ 2 (b) การที่ P_1 กับ P_2 สลับที่กันก็เท่ากับสีแดงของแอปเปิลแต่ละลูกสลับที่กัน ทฤษฎีโทรปจะต้องกล่าวอย่างแน่นอนว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเพราะโทรปที่เคยอยู่ในผลรวมการปรากฏพร้อมอันเดิม เปลี่ยนไปอยู่ในผลรวมอื่นหรือสิ่งอื่น แต่เราก็เห็นว่าสีแดงของแอปเปิลแต่ละลูกยังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าเราจะรับรู้การสลับที่หรือไม่ก็ตาม

อาร์มสตรองเห็นว่าปัญหาคุณสมบัติสลับที่นี้จะไม่เกิดกับทฤษฎีที่ยอมรับสิ่งสากลเลย เพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะมีการสลับที่เช่นนั้นถ้าคุณสมบัติเป็นสิ่งสากล เช่น สิ่ง a และ b ที่ว่ามีคุณสมบัติอย่างหนึ่งที่เหมือนกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยนนั้น ก็แสดงว่า a เป็นตัวอย่างของ P และ b ก็

เป็นตัวอย่างของ P กรณีเช่นนี้ไม่มีอะไรที่ต้องเปลี่ยนแปลงเพราะ P ย่อมเท่ากับ P แม้จะสลับที่กันก็ยังคงเดิม ปัญหานี้แสดงให้เห็นความเหนือกว่าของทฤษฎีที่ยอมรับสิ่งสากล ทั้งนี้เพราะการรับทฤษฎีโทรปในปัจจุบันก็ต้องยอมรับว่า มีการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติเกิดขึ้นจริงๆ เช่นที่แอปเปิลทั้งสองลูกสลับที่คุณสมบัติกันนั้น แต่เราก็เห็นได้ว่าธรรมชาติจริงๆ แล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น ทฤษฎีโทรปจึงมีข้อบกพร่องในจุดที่ว่าอธิบายขัดแย้งกับธรรมชาติ

อาร์มสตรองจึงกล่าวว่าทฤษฎีโทรปแบบกลุ่มคุณลักษณะที่เป็นจุดยืนของวิลเลียมส์, สเตาท์, และแคมป์เบล นั้นเป็นทฤษฎีที่บกพร่อง ควรจะรับทฤษฎีโทรปแบบสาระที่เสนอโดยชาร์ลส์ เบอร์ตัน มาร์ติน (Charles Burton Martin) มากกว่า ซึ่งมาร์ตินจะกล่าวว่าการนอกกลุ่มคุณลักษณะแล้วยังมีฐานที่รองรับกลุ่มคุณลักษณะเหล่านั้นด้วย ฐานนี้จะเป็นเจ้าของคุณลักษณะทั้งหมดดังนั้นคุณสมบัติหรือความสัมพันธ์ใดๆ ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้ (Armstrong, 1989:132) ปัญหาการสลับที่ของคุณสมบัติแล้วมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงซึ่งขัดแย้งกับธรรมชาติอย่างโทรปสลับจึงจะไม่เกิดขึ้น

ปัญหานี้ดูเหมือนว่าจะเป็นปัญหาที่ทฤษฎีโทรปไม่อาจแก้ได้ แต่จริงๆ แล้วด้วยหลักการของทฤษฎีโทรปเองเราก็ต้องกล่าวว่าถ้ายอมรับหลักการของทฤษฎีโทรปแล้วต้องพูดว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้นจริง ถ้ากลับไปดูที่วิลเลียมส์ เราก็จะพบว่าความสัมพันธ์ในด้านสถานที่ของแต่ละโทรปนั้นไม่ใช่ลักษณะจำเป็น การที่โทรปหนึ่งเป็นตัวมันเองก็ไม่ได้กำหนดไปในทันทีว่ามันจะต้องอยู่ในผลรวมการปรากฏพร้อมใดๆ คำตอบที่ผู้เขียนเห็นว่าน่ารับฟังก็คือคำตอบของแคมป์เบล ซึ่งก็กล่าวเช่นกันว่าโทรปอย่าง P_1 และ P_2 นั้นไม่ได้ขึ้นกับสถานที่ของมันที่เคยอยู่เดิมด้วย เราจะแยกเฉพาะ (individuating) แต่ละโทรปด้วยการที่มันเป็นตัวมันเองที่ไม่ใช่โทรปอื่นและก็ไม่ขึ้นกับสถานที่ ดังนั้น P_1 กับ P_2 ก็ต่างกันในฐานะสิ่งเฉพาะที่ถูกแยกจากกัน (individuation) แม้ลักษณะทางธรรมชาติของมันจะเหมือนกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยนเพราะเป็นโทรปประเภทเดียวกันก็ตาม เมื่อมันสลับที่กันอยู่ก็แสดงว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริงๆ ในด้านการแยกอยู่เฉพาะของมัน ไม่เกิดความต่างขึ้นในด้านลักษณะตามไปด้วย นั่นคือเดิมที่ P_1 อยู่ในผลรวมการปรากฏพร้อม a และ P_2 อยู่ในผลรวมการปรากฏพร้อม b เมื่อทั้งสองสลับที่กันก็แสดงว่ามีเหตุการณ์การสร้างผลรวม a กับ b ขึ้นใหม่โดย a มี P_2 และ b มี P_1 แต่ก็แน่นอนว่าลักษณะของ a กับ b ที่ปรากฏต่อเรายากภายนอกนั้นยังคงเดิม การสลับที่ของโทรปจึงใช้ว่าจะไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ ขึ้นเลยเพราะเห็นได้ว่าเกิดความแตกต่างของการแยกอยู่เฉพาะขึ้น (Campbell, 1990:72)

ตรงนี้จะสรุปได้ว่าข้อโต้แย้งของอาร์มสตรองในเรื่องปัญหาโทรปลับนั้นล้มเหลวที่จะแสดงให้เห็นว่าทฤษฎีโทรปลับไม่สมเหตุสมผล เราจึงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนจุดยืนของทฤษฎีโทรปลับแบบกลุ่มคุณลักษณะไปเป็นทฤษฎีโทรปลับแบบสาระของมาร์ตินตามที่อาร์มสตรองแนะนำแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะเรามีเหตุผลที่จะปฏิเสธฐานคุณลักษณะอยู่ก่อนแล้วว่าค่อนข้างจะสร้างปัญหาในการอธิบายมากกว่าจะช่วยสร้างความน่าเชื่อถือได้ เหตุผลดังกล่าวก็เช่นที่เห็นมาแล้วในบทที่ 2 ที่แคมป์เบลชี้ให้เห็นถึงการอธิบายสาระด้วยสิ่งสองประเภทในการอธิบายทางภววิทยาว่ามีปัญหาไม่น่าพอใจอย่างไร